

ansættes flere Assessorer end tidligere, og vi gif derfor paa Finansloven ind paa det, som vi i Realiteten fandt forjvarligt. Nu er imidlertid det ærede Mindretals Stilling den, at det heller ikke er uenigt med os derom. Det ærede Mindretal paastaar ikke, at der er Tale om noget provisorisk, og det paastaar heller ikke, at Assessorerne ikke kunde ansættes ved Finansloven, men det ærede Mindretal hævder, at det helst burde ske ved særlig Lov og henviser til, at Grundloven kræver, at Domstolenes Forhold skulle ordnes „ved Lov“. Ja, Tingene forandre sig underligt i denne Verden. Det er ganske mærkeligt at høre det ærede Medlem hævde, at Ordene „ved Lov“ ikke betyde „ved Finansloven“, men „ved særlig Lov“, medens vi paa den anden Side høre den ærede Minister i Mod sætning dertil hævde, at Finansloven ogsaa er en Lov, og at naar Grundloven kræver, at en Ting skal ordnes „ved Lov“, saa kan det ogsaa ske ved Finansloven. Jeg er enig i den sidste Betragtning, og det undrer mig egentlig, at det ærede Medlem paa dette Punkt er mere ministeriel end den ærede Minister selv. I ethvert Fald er jeg glad ved, at det er bleven klart ved denne Forhandling, at det ærede Mindretals Stilling paa dette Punkt ikke betyder, at det skulde være mere standhaftigt end vi andre. Det er blot et Vidnesbyrd om, at det ærede Mindretal er mere omhyggeligt for, at den stete Udvidelse af Kriminalretten kan blive staaet varig fast, end vi andre, og dette Punkt kan altsaa ikke bruges som et Agitationsnummer.

J. C. Christensen: Mindretallet paastaar ikke, at Finansloven ikke er nogen Lov, tværtimod er det ikke længe siden, at jeg havde Lejlighed til at udtale mig om, at Finansloven var en Lov. Derimod paastod da Formanden for Finansudvalget, det ærede Medlems Meningsfælde, det modsatte. Det er altsaa ikke mærkeligt; men det er mærkeligt, at det ærede Flertals Ordfører og det ærede Medlems Meningsstæller, naar de maaste have den Mening, at Finansloven slet ingen Lov er, saa kunne tro, at den Slags Ting retlig kunne ordnes ved Finansloven. Jeg har ikke paastaet, at Finansloven ingen Lov er, tværtimod har jeg altid paastaet, at Finansloven er en Lov. Jeg siger heller ikke, at saadant noget som dette ikke foreløbig kan ordnes ved Finansloven. Det have vi jo haft tidligere Eksempler paa, og det nævnte jeg ogsaa for, men Praksis har været her, at man, naar saadanne Ting skulde ordnes, gif til at ordne dem ved særlig Lov. Dette har været Praksis, og naar

man i enkelte Tilfælde har skredet til at sætte dem ind paa en særlig Position paa Finansloven, saa har der været særlige Grunde til Stede, hvorfor man har gjort det, ligesom Tilfældet var i 1861, da man vilde vente og se Tiden an, om der muligvis kunde komme noget mindre Tilgang i Forretningernes Antal deroppe, end der hidtil havde været. Men det, man gjorde i Fjor, gjorde man uden nogen Begrundelse. Man kom ikke her og forklarede noget om Nødvendigheden af disse Assessorer og forklarede endnu mindre, at de maaste ad Aare kunde falde bort, men man vedtog Bevillingen uden Begrundelse samtidig med, at man et Par Dage efter forkastede den provisoriske Lov om det samme. Ikke heller indeholder Finansloven i Aar nogen Begrundelse deraf. Vi vide altsaa ikke, hvor længe de skulle være konstituerede, og hvordan man har tænkt dette Forhold ordnet i Fremtiden. Nu siger den ærede Minister imidlertid, at det ganske vist har været Praksis hidtil at ordne den Slags Ting ved særlig Lov, og at han heller ikke har noget imod at forelægge en særlig Lov derom, og jeg skulde da ogsaa mene, at det var en mere korrekt Vej at gaa. Jeg vil endog ogsaa udiale her, at hvis baade den højtærede Minister og det højtærede Flertal mene noget lignende, saa vil det være det retteste, at den ærede Minister og Flertallet anbefaler vore Endringsforslag, at vi alle sammen forkaste Bevillingen paa Finansloven til disse Assessorer. Vi staa derefter frit over for Spørgsmaalet om Ansættelsen af Assessorerne, og saa kan Ministeren komme med et nyt Lovforslag. Hvis det altsaa virkelig har været den højtærede Justitsministers Mening, haaber jeg, at han kan saa Flertallet til for en Gangs Skyld at stemme sammen med Mindretallet; vi komme da til at staa frit i Overvejelserne, idet saa hele Tinget har forkastet det foreliggende Forslag. Derefter kunne vi tales ved om at oprette disse Bladser ved særlig Lov.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg gaar ud fra, at det er staaet fast ved Finansloven for i Aar, at Kriminalretten trænger til en Udvidelse, og at man har villet imødekomme denne Trang ved at bevilge Penge til at konstituere to Assessorer for. Dette betragter jeg derfor som en Afgørelse, der ikke kan være Tale om at komme tilbage fra. Derimod kan jeg berolige det ærede Medlem, hvis han har den Frygt, at Regeringen skulde ville gøre sig skyldig i det uforkorte Forhold i Tidens Længde at lade disse Mænd staa som konstituerede og